

deli defteri için ne dediler?

“star havası yok... çorap seçimi berbat!”
armağan çağlayan

“delilerden sen anlarsın konuş onlarla.”
yeni türkü

“komiksle, gülünçle, süpersle.”
ersin karabulut

“şimdi nasıl yani? neden şimdi yani? tam anlamadım
ben bunu? açar mısınız biraz?”
ahmet hakan çoşkun

“deli defterini filme çekeceğim. düşünen deliler
düşünüyorum böyle denize karşı... senaryo kolay.
sahne 1 plan 1. hmmm...”
nuri bilge ceylan

“deli defteri bir okazyon... bir ofansif... go tu
sukuul...yes... vats ap men? kırayzi notbuk... yes.”
fatih terim

1 YTL

DELİ DEFTERİ

AYLIK
<<MİZAH>>
EDEBİYATI
DERGİSİ

SAYI: 4 HAZİRAN 2008 1 YTL

<<ahmet rasim >><<ertem ümit>>
<<esrar baz>><<fernando sorrentino>>
<<hayri vaka>><<jack handey>>
<<nazife demir>> <<woody allen>>

neler var?**en önsöz >>** esrar baz.....3**adab-ı muaşeret'ten >>** ahmet rasim.....7**şemsiye darbeleri >>** fernando sorrentino...10**iki orta bir sade haydi
bana müsaade >>** nazife demir.....14**marslılara edeceğim
bir çift laf >>** jack handey.....19**babcock'un günlüğü >>** hayri vaka.....23**disney davası >>** woody allen.....27**umuda ithafen umutsuz
yazılar >>** ertem ümit.....33

deli defteri
aylık mizah edebiyatı dergisi

yıl: 1
sayı: 4

haziran 2008

gölgelerin gücü adına sahibi:
hayri vaka

genel yayın yönetmeni:
edip üryanı

kapak karikatürü:
ertem ümit

telaşe müdürü:
nazife demir

yazı ve görüşler için iletişim adresi:
delidefteri@gmail.com

<< en önsöz >>**esrar baz**

... kedimin mutluluk gurultuları nedeniyle uykusuz geçirdiğim bir gecenin hemen ertesi günü... (anladım ki bir kediyi gece okşamamak gerekiyor. kulağınızın dibinde südür eden bir sevgi patlamasıyla karşılaşıyorsunuz. gur gur gur gur... gur gur gur... gur... gur gur...)

evet işte böylesi bir "bu kedi bu kadar sesi neresinden çıkarıyor" merakıma yenik düşüp uykusuz kaldığım bir gecenin "akşamdan kalma" halet-i ruhiyesi saat 15:43 sularında resmen baş gösteriyor. güneş beyin hücrelerimin en işe yarar kısmını çoktan puding kıvamına getirmiş... hava nemli, ılık (hayır resmen sıcak) ve (fazla) açık; zemin futbol oynamaya müsait. saatte bilmem kaç km hızla esen rüzgar, iki haftadır üşenip taramadığım saçlarımı muhtemelen tarıyor, çünkü daha fazla karıştırması olanaksız.

sadede gelmek üzereyim.

evet zemin çift kale maç yapmaya müsait lakin biz bir kitapçının önündeyiz. ben ve arkadaşım u.y. (18) uzun bir aradan sonra yeniden beraberiz. (iki gündür görüşmüyorduk) ama onun da bir kedi çiftliği olduğundan ve kedilerinden biri dün doğduğundan kaleye geçecek havası yok. bütün gece içindeki ebe potansiyeli ona "ıkın" dedirtmiş. (sağlıklı minik eniklerimiz var artık)

sadede geldim.

giriyoruz kitapçıdan içeri. ılıman okyanus

iklimine ait serin bir hava çarpıyor yüzümüze. normalinden bir kaç saat fazla kitaplarla boğuş-tuktan sonra oradaki çalışanların "gidin lan artık" bakışına dayanamayarak kasanın yanından geçip gideceksen broşürlerin yanına iştirilmiş minicik, içi dolu turşucuk "deli defteri"ni görüyorum. elimi atmamla almam bir oluyor. (genelde böyle olur)

– günlüğümü basmışlar oğlum!

– yok artık!

insanlık tarihini baştan sona değiştirecek dahiyane fikirlerimi karaladığım defterimi de çantama atıp, bir kaç da broşür alıp dükkandan hızlıca çıkıyoruz çünkü henüz bir eser-yazar buluşmasına hazır değilim. ilk sayfayı açmamla içimde feryat figan eden bir şeylere dur diyebiliyorum...

– evet, bu benim günlüğüm değil çünkü içinde insanlığı muasır medeniyetler seviyesine çıkaracak hiçbir araştırmam bulunmuyor. yazık...

u.y. (18) ile uzun ağlayışlar, yolun açık olsun dilekleri, görüşürüz, bak ne zaman ihtiyacın olursa ara söylemleriyle ayrılıyor. (ne de olsa yarına kadar görüşemeyeceğiz)

en nihayetinde beni mutlu sona ulaştıracak otobüsün içindeyim. malum 86 no'lu otobüs, malum balık istifi, insiyatıfsız, ilk duraktan son durağa kadar koltuk kaplamaya kararlı bir kalabalık, hıncahınç... bedenimin üçte birini körükten önceki insan seli arasında bırakıp oturacak yer buluyorum, hangi "insanîyet namına

bir yardım kuruluşunda çalışan vatandaş" boşalttıysa... kendi bölgemi belirledikten ve bunu da yanımda oturan adama belli ettikten sonra defteri derinlemesine incelemek amacıyla elime alıyorum ve gülmekten "yarılıyorum". (şoför dahil herkes şahit) gayet başarılı buluyorum, alkışlıyorum, galeyana geliyorum, etraftan gelen kem gözlerden arınıyorum. (ey okur, yanında dergiyi gözücüyle okumaya çalışanlardan sakın! bu alenen hırsızlıktır. işçinin, emekçinin, yetimin hakkı... tamam tamam)

ve son sayfa..."ulan her güzel şeyin sonu var. niye ki?!" sesleri kulağımda çınladığı vakit, yayında ve yapımda emeği geçen her türlü insanın kimlik bilgilerini ezberledikten sonra, son sayfaya iştirilen (bknz. sağ alt köşe) minicik bir 1 ytl yazısını görüyorum. gülerken düşünmenin en saçma noktasındayım ey okur!

dergiyi düpedüz, hatta güpegündüz çalmış bulunmaktayım! bana ait olmadığını bildiğim, en gelişmiş vantriloklara bile taş çıkaracak bir ses yükseliyor içimden.

– anaaaa!!!!

velhasılı kelim, bir kültür hırsızlığı çetesinin en önden bayrak sallayanıyım sayın okur. sana ve dergide emeği geçen, gece gündüz çalışıp yorulan, gizli bir örgüt üyesi olduklarına inandığım (yoksa beni neden işe alsınlar?? belki de bir ıslah çalışmasının tam ortasındayım, bilemiyorum...) sevgili iş arkadaşlarıma yeni keşfettiğim vantrilokluk yeteneğimle sesleniyorum:

– ben geldim!!!

(alkış kıyamet... duyuyorum sayın okur, sağol varol !!!)

not: sevgili okur, yazar kadromuzda bulunan hırsız mesleğine mensup çalışan kadrosu benimle birlikte dolmuştur. sırada seri katiller kadrosu var ki kadronun başında hayri vaka bulunmakta. acele edin.

esrarbaz@gmail.com

<< Adab-ı Muaşeret'ten >>

Ahmet Rasim¹

Ben zannediyorum ki mesela ayağına basılan bir zata karşı müteessifane ve müsterhimane kullanılan:

– Affedersiniz,

Yolu kapamış, dayanmış durmuş birine hafif bir temas ile beraber mütebessimane sarfedilen:

– Müsaade buyurur musunuz?

Veyahut vapurlarda, tramvaylarda, trenlerde bir parça toplanacak olursa bir kişilik yer daha açılacağını işrap maksadıyla söylenen:

– Lütfen, biraz...

Gibi terkipler gitgide, insan ahlakına tari olan incelik, zarafet, nezaket ve emsali hallerin icat ettiği muaşeret düsturlarındandır. Meğer böyle değilmiş. Kimse ile ihtilaf üzere bulunmamaya niyet etmiş olan bir veya birkaç sivri akıllının kavga çıkarmasın diye kelimeler üzerine bina ettikleri yaldızlı tabirleri imiş... Bize bunun böyle olduğunu harici misallerden olarak omzunuza her gün:

– Tohunmasın,

diye çarptıktan sonra size hareketinizi büsbütün şaşırtan:

– Varda!

Avare firenke şapkasını düşürten:

– Nağraları bihakkın isbat eder.

¹ 1866–1932. İstanbul'da doğmuştur. Darüşşafaka'yı ikmal ederek bir müddet memuriyette bulunmuş ise de bu hayattan zevk alamadığı için çabuk ayrılmış, ömrünü gazeteciliğe ve muharrirliğe hasretmiştir. İstanbul mebusluğu yapmıştır. Eserlerinden bazıları; Şehir mektupları, Eşkali Zaman, Falaka, Muharrir Bu Ya, Şinasi...

“köpekler aptaldır ve hep öyle kalacaklar,

bu yüzden onları seviyoruz.

köpeğinizi bir düşünün. eve her geldiğinizde o bunun olağanüstü bir şey olduğunu düşünür. sizin bunu her gün yaptığınızı hakkında hiçbir fikri yoktur. kapıyı açarsınız ve bu durum ona

büyük zevk verir. size bakar.

‘işte o geldi, aynı adam’ inanamaz.

köpeğiniz için her şey inanılmazdır.”

jerry seinfeld

Geçenlerde şehrimize gelip gene gitmiş olan bir ecnebinin:

– Türkler vapurlarda, tramvaylarda, trenlerde inip çıkmayı henüz öğrenmemişler, demesi de bu bapta söylenmeye layık sözlerdendir.

Andelip merhum:

– Ben kaç defa bir pardonla büyük patırdılar atlattım. Yaşasın pardon! derdi.

Fakat bu terkipler, bu pardonlar ne zamana kadar yaşar veyahut yaşamalıdır?!...

Dikkat edilecek olursa kadınlarımızın bu hususta daha ileri vardıkları derhal anlaşılır. İslamı, hristiyanı, musevisi:

– Ben kadınım.

Deyip mesela vapurlarda erkekleri yararak, önlerine gelenleri itip kakarak kendilerinde bulunması aslolan nezakete muhalif bir takım vaziyetler alıyorlar.

Avrupa'nın yalnız galenteri faslını yarım yamalak bellemiş olan birkaç züppenin kadına "acaba hangi kadına?" ne zaman ve ne suretle hürmet edilir olduğuna vakıf olmaksızın kadınlar muvacehesinde sallayıp savurdıkları hezeyanlar hiçbir zaman muaşeret adabına uyamaz.

Erkeklik neden şayanı hürmet olmasın? Kadın da bunu neden bilmesin?

Hem hürmet, öyle bir şeydir ki istenilmez. Şahsiyet onu karşısında halk ve ibda edip kendisine celbeyler. Yoksa neden dolayı beni kıkıp dürten, uzun ökçesine ayak parmaklarımı çiğneten, yahut öne geçeyim diye ceketimin kuy-

ruk tarafından çeken hanıma, madamaya, kokonaya, duduya, hürmet edeyim?...

Gene bir zat anlatıyordu:

– Vapurdan çıkıyoruz, bir kol koluma öyle bir çarptı ki, dönmeye mecbur oldum.

Baktım, süslü müslü bir kadın... Hasbinallah demeğe kalmadı, bir ses türedi:

– Hem kazık gibi dikilmiş, hem de ak gözlerini devirmiş bakıyor.

Kadın beni hem kazık etti, hem öküz.

Oldu mu ya?...

Bu gibiler hakkında lisanumuzun gene nezaketle kullandığı mahalle kadınlığının umumi mahallere kadar sürüklenip getirilmesinde zamanın da suistimali olduğu muhakkak görülüyor. Emniyeti suistimal ne ise hürmeti suistimal de odur. Doğrusu heyeti içtimaiyeyi ta can alacak yerinden vuran bu gibi muamelat pek ziyade güce gidiyor.

"araştırmalar günde üç ve daha fazla fincan kahve içen kadınların intihar oranının diğerlerine göre daha az olduğunu gösteriyormuş, zaten o kadar kahveden sonra kim bir silahı düzgün tutabilir ki?"

margot black

<< şemsiye darbeleri >>

fernando sorrentino ²*ingilizceden çev: edip üryanî*

kafama şemsiyeyle vurma alışkanlığı olan bir adam var. bugün itibariyle beş yıldır kafama şemsiyeyle vuruyor. başlarda dayanamıyordum ama şimdi alıştım.

adını bilmiyorum. orta halli bir görünüşü var, gri bir takım, şakakları kırılmış sıradan bir surat. onunla beş yıl önce bunaltıcı derecede sıcak bir sabah karşılaştım. palermo parkında bir bankta oturuyor, gazete okuyordum. aniden kafama bir şeyin dokunduğunu hissettim. o günden beri beni mekanik ve soğuk bir şekilde şemsiyesiyle pataklayan adamdı o.

o anda öfkeyle arkamı döndüm, vurmaya devam ediyordu. “deli misin sen be?” diye sordum, adam beni duyuyor gibi görünmüyordu. polisi çağıracağımı söyledim. hiç tepki vermeden, sakın bir hıyar gibi işine devam etti. birkaç dakikalık tereddüitten sonra vazgeçmeyeceğini anladığımdan ayağa kalktım ve burnuna bir yumruk attım. adam yere düştü ve neredeyse duyulamayacak bir sesle inledi. birden bire kalktı ve büyük bir gayretle ve tek kelime etmeden şemsiyeyle kafama vurmaya başladı. burnu kanıyordu ve bir anda ona acımaya başlamıştım. ona çok sert vurduğum için vicdan azabı hissettim. sonuçta adam bana aman aman ağır bir şeyle vurmuyordu ki. sadece şemsiyeyle hafifçe doku-

nuyordu pek fazla acıtmadan. elbette bu dokunuşlar oldukça can sıkıcıydı. bilirsiniz, bir sinek kafanıza konduğunda hissettiğiniz şey acı değil kızgınlıktır. bu şemsiye de belli aralıklarla kafama iniş yapan bir sinek gibiydi.

manyak bir adama çattığıma inanmıştım, kaçmayı denedim. ama adam da takip ediyor dahası vurmaya devam ediyordu. ben de koşmaya başladım.(bu arada çok hızlı koştuğumu belirtmeliyim) o da peşime düştü ve bir yandan kafama başarısız darbe girişimlerini sürdürüyordu. bana yetişemediği için kafama denk getiremiyordu şemsiyeyi. bir süre sonra adam öyle nefes nefese kalmış ve öyle tıkanmış bir hale geldi ki eğer onu bu şekilde koşmaya devam etmeye zorlarsam çektiğim cefa ölümcül bir vicdana azabına dönüşecekti.

bu yüzden yavaşladım. adama baktım. yüzünde ne bir sitem ne de bir minnet belirtisi vardı. sadece şemsiyeyle kafama vurmaya devam etti. polise gitmeyi düşündüm. “memur bey bakar mısınız! bu adam şemsiyeyle kafama vurup duruyor!” ama garip bir durum olacaktı bu. muhtemelen polis bana şüpheli gözlerle bakacak, kimliğimi filan soracak ve can sıkıcı bir sorgulama süreci başlayacaktı. belki de olay benim tutuklanmamla sona erecekti.

en iyisi eve dönmek diye düşündüm. 67 numaralı otobüse atladım. vurmaya da ihmal etmeyerek o da arkamdan bindi. öndeki koltuklardan birine oturdum. o da yanımdakine oturdu.

² 8 Kasım 1942’de Buenos Aires’de doğan yazar kısa mizah hikâyeleriyle ün kazanmıştır. Eserleri şimdiye kadar Çince ve Vietnamca dâhil 12 dile çevrilmiştir.

sol eliyle tutamaklara tutunuyor, sağ elindeki şemsiye marifetiyle darbelere devam ediyordu. önce yolcular çekingen tebessümlerle bizi izlemeye başladı, şoför de dikiz aynasından. fakat yolculuk, yavaş yavaş milletin kırılıp geçtiği sonu gelmez bir kahkaha komasına dönüştü. utancımın yerin dibine geçmişti. benim azimli arkadaşım ise kahkahalardan hiç etkilenmiyor, kafamı delme girişimleriyle meşgul oluyordu.

otobüsten pacifico köprüsünde indim. yani indik. santa fe caddesi boyunca yürüdük. herkes bize bakıyordu. onlara dönüp “ne bakıyorsunuz ulan, hiç mi kafasına şemsiyeyle vurulan bir adam görmediniz?!” demeyi düşündüm. ayrıca şunu da düşündüm: muhtemelen daha önce bu kadar gülünç bir manzara görmemişlerdi. bir ara beş altı tane çocuk peşimize takıldı. manyak gibi bağırıyorlardı.

ama bir planım vardı. eve gittim, kapıyı yüzüne kapamayayı denedim. fakat olmadı. aklımı okumuş olmalı ki kapı tokmağına sıkıca sarılarak kapıya abandı ve içeri girdi.

o zamandan beri devam ediyor işte. ne uyuyor ne de yemek yiyor. bütün olayı benim. en mahrem aktivitelerim de dâhil olmak üzere sürekli birlikteyiz artık. önceleri bu darbelerin beni bütün gece uyutmadığını hatırlıyorum, ama şimdi onlar olmadan uyuyabilir miyim emin değilim.

defalarca ve olabilecek her tonda ona bu yaptıklarının nedenini sordum. heyhat. tek kelime etmeden kafama şemsiyesiyle vurmaya devam

etti. çoğu zaman -allah beni affetsin- ona tekme ve yumrukla karşılık verdim. hepsini sakince göğüsledi. bence bunların da işinin bir parçası olduğunu düşünüyordu. ve şu nokta onun kişiliğinin en hassas ve en esrarengiz yönüdür: işine duyduğu bu sarsılmaz inancı, zerre kin veya husumet içermiyordu. kısaca, sanırım adam yüce bir gücün ona verdiği gizli bir misyonu yerine getiriyordu.

psikolojik ihtiyaçları bir tarafa, ona tekmeyle karşılık verdiğimde mesela, acı çektiğini biliyorum. zayıf olduğunu biliyorum. ölümlü olduğunu biliyorum. ve gene biliyorum ki ondan tek bir kurşunla kurtulabilirim. ama kurşunun onu mu yoksa beni mi öldürmesinin daha iyi olacağını bilmiyorum. ayrıca ikimiz birden ölsek bile bana şemsiyeyle vurmaya devam etmeyeceğini kimse garanti edemez. yani ne olursa olsun, bu düşünceler anlamsız. zaten itiraf etmeliyim; ne onu ne de kendimi öldürebilecek cesaretim yok.

öte yandan fark ettim ki artık bu şemsiye darbeleri olmadan yaşayamam. şimdi gittikçe artarak ve sıklaşarak içime kötü bir his doğuyor. yeni bir kaygı ruhumu kemiriyor. bu kaygı şundan kaynaklanıyor: ya ona en çok ihtiyaç duyduğum bir anda ayrılıp giderse ve beni mışıl mışıl uyutan bu şemsiye darbelerini bir daha sonsuza kadar hissedemezsem?

<< iki orta bir sade haydi bana müsaade >>
nazife demir

geleneksel kuru fasulye pilav günlerinde beni pilav kuyruğunda gören olmadı. hiç 12.12.2012 saat 12.00'de orta bahçede buluşma sözü vermedim. "ah nerede o eski ramazanlar?" diye iç geçirdiğim olmadığı gibi, her gece barda, gönlü hovarda, sazları çaldırıp, kızları oynatıp, kafayı beş bin bulan biri olmadığımın "hey gidi günler heey!" dediğim de duyulmadı. 80'lerin sonunda çocuk olma hissini 80'lerin sonunda çocuk olan diğerleri ile paylaşılması gerektiğini bilmiyordum. en önemlisi ebemi bulmak gibi bir derdim yoktu. benim için geçmiş, geçmiş ve de gitmişti. hal böyleyken izimi kaybettirdiğim arkadaşların beni bulma riskine rağmen facebook ağına düşmem manasızlığın dik alası oldu.

evvela facebook beni ne kırmızı halı sererek, ne bando çalarak, ne kılıç kalkan ekibini hazır bekleterek, ne zenne oynatarak, ne de şampanya patlatarak karşıladı. ayrıca beni üyeliğe davet eden arkadaşımın "sen iste, evini baştan aşağı kırmızı halı ile kaplatayım" vaadi de fos çıktı. zira evimdeki halı halen bej rengi ve geçen gün dökülen kahvenin lekesi kabak gibi görünüyor. bu yetmezmiş gibi kılıç kalkan ekibinin yerine facebook'da beni ilk karşılayan kanlı bıçaklı şekilde ayrıldığım bir eski sevgili oldu. kendisini arkadaş listeme kabul etmemem üzerine "zaten sen beni hiç sevmedin ki" konulu mesajıyla

kapanmış yaraları önce açtı, sonra deşti, eli değmişken üzerine bir de tuz basıverdi.

akabinde bir lise arkadaşım buldu beni. fakat kendisini sevmeme rağmen hay bulmaz olaydı demem çok sürmedi. çünkü gerisi çorap söküşü gibi gelmek suretiyle bizim okuldan kim var kim yoksa "size arkadaşım diyebilir miyim?" talebinde bulundu. öteden beri balık hafızalı olan ben, "sen kimsin? kimsin ki?" diye homurdanırken, posta kutum eski arkadaşlarımın görüşmediğimiz yıllara ilişkin özyaşam öykülerini anlatan ve benden de adı geçen yıllara ait öyküler bekleyen mesajlarıyla dolmaya başladı. ben parmaklara kuvvet mesajlara cevap yetiştirdikçe cevaplara cevaplar gelmeye, "nerede okudun, kiminle evlendin" ile başlayan muhabbetler hızla "ne olacak bu memleketin hali"ne, oradan da "çok dertliyim çok," "bana bir akıl ver ya"ya doğru yol aldı. ilkokul ikinci sınıftan sonra kendisinden haber almadığım sınıf arkadaşımın "e tamam o zaman, bu yaz sizin yazlıktayız" mesajını alınca bende sigortalar attı. dedim arkadaşım ne oluyoruz? bu yaz ben bile bizim yazlıkta değilim yahu!

mesaj trafiği faslının ardından rakı sofrası muhabbeti başladı. bir gün içinde on beş kişinin birden rakı sofrasına davet etmesi ne demek ya? tut ki o davetler sanal değil de hakiki; adamda karaciğer kalmaz maazallah. ayrıca, ben rakı sevmem! rakı sofrasını hiç sevmem. zira rakı sofrası muhabbeti beni yorar. her rakı sofrasında adam gibi içmeyi bilmediğinden sarhoş olup bet

sesiyle "dertli gönüllere giren, işte benim zeki müren" söyleyen biri, ve bahtsız sesleriyle "dertlilerin dertlisiyim, dertliyim" kısmına eşlik eden birileri bulunur. kaldı ki ne diye gecenin köründe bir başıma ekran karşısında oturup rakı sofrasından sanal şakşuka-şakadaşuka gönderip sunucu hatası uyarısı alayım. çıkarız terasa, açarız şarapları, atarız kahkahaları, alt kattaki manyak komşunun "aloooo! gelmiyim oraya bak, allah yarattı demem ha!" uyarısının hakkını veririz.

tabii ben rakı sevmem deyince süper dürtü ile kafama fırlatılan tavuk, hayalet ve kabağın haddi hesabı olmadı. ve fakat yaşam sahnemin son yıllarına teşrif etmemiş kimselerin kendilerinde kafama gönülleri her ne çekerse atabilme rahatlığını bulmaları bana kabak tadı vermeye başladı. aramızda geçen bir tartışmanın ardından sevgilimin bana büyüyen hediyeler ile çiçek göndermesi bardağı taşıran son damla oldu. adam ol, efendi ol, üç kuruş ver, bir buket çiçek al; kolaydı ekran karşısına kaykılıp iki tıkla gönül almak. eğer ben kadın olup, hanım olup bir buket çiçekle kapısına dayanıp, buketi fiilen kafasında paralamasam facebook ilişkimizin sonu olacaktı.

kerhane tatlısı, aşk iksiri, yumurta, osmanlı tokadı, yılbaşı ağacı, emrah bakışı gönderileri arasında ikide bir süper dürtülmenin de etkisiyle şeytan dürtmüş hesabı ilk aşkımın adını arama kutucuğuna yazıvermem an meselesi oldu. profilindeki o gökyüzü gözler, o güzelim gülümseme karşısında "senden sonra en yakın arkada-

şımın sevgilisine aşık olduğumu sandım; iki gün sonra en yakın arkadaşım bizi yolda el ele yürürken görüp şok geçirdi; bir yıl sonra ayrıldık; sonra ben deneysel takıldım; o benim çok yakın bir arkadaşımın öteden beri aşık olduğu kızla evlendi; gerçi ben o zaman bir başkasına hakikaten aşık olmuştum; fakat iki sene sonra şıpsevdiğim tuttuğu için bir arkadaşımın arkadaşı ile mercimeği fırına verdim; haliyle ayrıldık; haa aradaki senelerden birinde internette tanıştığım biri bana abayı yaktı, iyi mi? geçtiğimiz yıl da bir arkadaşımınla karar verdik ki kırkımızda hala bekar olursak, sevabına birbirimizle evleneceğiz; o zamana kadar deneysel takılayım diyorum; e sen nasılsın?" konulu mesajım hayırlara vesile olamazdı. ki ondandır kös kös kendi profilime döndüm.

ve fakat anladım ki pek kimsenin mesajlarının hayırlara vesile olup olmayacağını tarttığı da taktığı da yok. zira facebook'daki ikinci ayımda posta kutum "beni çıkartabildiniz mi, ben ebenizim, evet ta kendisiyim", "sizi bir yerden gözüm ısıyor, sizin gözünüz de beni bir yerden ısıyorsa, beni arkadaş listenize ekleyin", "merhaba bağyan, tanışabilir miyiz, tanışırsak sevişebilir miyiz?" mesajlarına maruz kalmaya başladı. baktılar ki çıkartamıyorum, ısıramıyorum, ya da sevişesim yok, dur şunu bir süper dürtelim dediler. lakin insanı eski arkadaşlarının dürtüklemesi başka, elin abazanının dürtmesi başka!

ve günlerden bir gün içinde arkadaş listemin

yarısından "facebook bilgilerimizi üçüncü kişilere satıyormuş!", "hiii naapıcıiiz?" konulu mesajlar arasında adı "hayran" soyadı "007" olan bir zat-ı abazan tarafından ardı ardına süper dürtüldüğüm gün anladım ki facebook'a osmanlı poke'den bir tokat takdim edip iki çift laf etmenin vakti gelmiş: iki orta bir sade, haydi bana müsaade.

ndemir@sbcglobal.net

"çin mahallesinde bile yolunu bulmak zorken insanların evreni merak etmeleri beni hayrete düşürüyor."
woody allen

"kadınların çok gizemli yönleri var. bence en önemlilerden biri şu: sıcak ve yapışkan bir ağdayı bacaklarına sürüyorlar, bu şekilde birden çekerek tüylerini dibinden yoluyorlar ve hala örümceklerden korkuyorlar. "
jerry seinfeld

<< marslılara edeceğim bir çift laf ³ >>

jack handey

ingilizceden çev: elifkaradenizli

mars gezegeninin halkı,

biz dünyalıların vahşi ve barbar olduğumuzu iddia ediyorsunuz. bu noktada izninizle söylemek isterim ki; beni kapattığınız bu kafesten kurtulur sam alayınızın anasını ağlatacağım.

size göre, biz dünyalılar şiddete meyilliyiz; dahası bu doğamızda var. fakat aranızdan herhangi biri gelip bu kafese bir el uzattı mı? hayır! çünkü eğer uzatmış olsaydı o eli dişleyerek koparır ve sahibinin önünde kıtır kıtır yerdim. üstüne de "ohh, mis canım!" derdim.

bizden daha ileri bir medeniyet olduğunuzu söylüyorsunuz. fakat gerçekten daha "medeni" olan kim? orada dikilip beni izleyen sizler mi yoksa tıkdığı kafesin içinde pantolonunu indir miş üstünüze işemeye çalışan ben mi?

dünya dinlerini eleştirip yaşam şeklimizin inançlarımızla örtüşmediğini söylüyorsunuz. unutmayın ki tanrılarınızdan birini elime geçirirsem, o çöp gibi boynunu öyle bir sıkacağım ki koca yeşil kafası bödölöff diye patlayacak!

bizim savaştan bir tür olduğumuzu iddia ediyor, kanıt olarak da önüme 1. ve 2. dünya savaşları'na ilişkin filmler getiriyorsunuz. iyi de ben tüm o filmleri zaten 20 kere izledim. ya yeni filmler bulun ya da ben bu kafesten kurtulup lazer tabancamı, evcil hayvanlarınız dahil, üstünüze

³ the new yorker, ağustos 2005

boşaltana kadar bekleyin.

filmlerden bahsetmişken, ben de size dünyanın naif yanlarını sergileyen bazı filmler gösterebilirim. ve siz onları izlerken tüyebilirim çünkü aklınızdan bile geçmiyordur ama projektör denilen alet aslında shuriken ⁴ fırlatmaya yarar ve siz de buna bayılacaksınız. şey, belki hemen şimdi bayılmazsınız ama.

dünya ile yaptığınızı ve çok uzun zamandır devam ettiğini söylediğiniz barış geleneğinize işaret ediyorsunuz. peki ben neye işaret ediyorum? aptal koca kafalarınıza!

medeniyetinizden öğreneceğimiz çok şey olduğunu söylüyorsunuz. fakat belki sizin de benden öğreneceğiniz bir şeyler vardır. mesela, ben o koca marslı kafalarınızı mengeneyle sıkıştırdığımda nasıl papağan gibi çığlık atacağınız!

galakside dünyalılar ve marslılar dışında başka gelişmiş canlılar olduğunu da iddia ediyorsunuz. iyi madem, birleşip onlara saldıralım. onları hakladıktan sonra biz yine size saldırırız.

buraya tamamen barışçıl niyetlerle, altın ve köle almaya geldim. fakat siz bana bir mütecavizmişim gibi davrandınız. belki mütecaviz ben değilim ama sizsinizdir. hayır ben değil, sen aptal.

vücudumu bu kafeste esir tutabilirsiniz. fakat zihnimi buradan uzaklara, çok uzaklara, marslıların kafasıyla beyzbol alıştırması yaptığım çok daha mesut bir yere yollayabilirim.

itiraf etmeliyim ki, birbirimizden çok da farklı olmadığımızı düşündüğüm zamanlar oluyor. siz de, tıpkı bizim dünya'da yaptığımız gibi, tökezleyip düşen bir yaşlı gördüğünüzde parmağınızla işaret edip gülmüyor musunuz?

ve eminim ki iyi kalite bir sigara dışında pek az şey vardır ki hem mars hem dünya toplumları arasında büyük itibar görsün. öte yandan biz insanlar eğlenmek için karla kaplı dağlarda kayak yapmayı seviyoruz, siz ise bok püsürle kaplı dağlardan bakteri sağmayı.

çok mu farklıyız? tabi ki farklıyız ve ben şu ev yapımı alev silahımı bitirdiğimde siz şimdikinden çok daha farklı olacaksınız. beni öldürebilirsiniz ve bunu bile isteye yapabileceğiniz gibi kafesimde yalayabileceğim yüzeyleri temizlemeyerek de yapabilirsiniz. fakat bir fikri öldüremezsiniz: peki fikir ne? elimde kocaman tahta bir tokmakla sizi kovalayacak olmam.

beni bırakmak için size saldırmayacağımı söyleyen bir anlaşma imzalamamı şart koştunuz ve ben de tamam dedim. öne sürdüğüm tek şart ise imzayı uzun, keskin bir dolma kalemle atmaktı. ama siz buna rağmen beni kilitli tutuyorsunuz.

evet, bana okumam için bir şeyler verdiniz, gerçi benim talep ettiğim "insan üreme dergileri"nden değildi ama kendi büyük düşünürlerinizden birinin adı zandor muydu zanax mıydı neydi, onun eserlerini. öne sürdüğü fikirleri bizzat kendisiyle tartışmak istiyorum. ama ortamda sadece ben, o ve onun şu büyük, ağır kitapların-

⁴ ninja yıldızı olarak da bilinen bir samurai silahı. (ç.n.)

dan biri olmalı.

eğer beni serbest bırakmayacaksınız en azından dünya'ya şu mesajı iletin. karıma ve kız arkadaşşıma sevgilerimi söyleyin. ve çocuklarıma da. eğer herhangi bir yerde bilmediğim çocuklarım varsa falan.

karıma sorun bakalım, bana sadece dünyada yetişen "bazuka" adlı nadide çiçekten gönderebilir miymiş? eğer, sözde dostum don ondan aldığım borç parayı sorarsa kendisine lavman yapın. sormazsa da yapın. her halükarda yapın.

beni yeterince uzun hapsederseniz, eninde sonunda ölürüm. çünkü siz marslılar bunu anlayamazsınız ama insanlar özgürlükleri olmadan yaşayamazlar. yani, eğer kafeste hareketsiz yattığımı görürseniz içeri girin, çünkü ölmüşüm demektir. gerçekten.

belki bir gün birbirimiz için düşman olmaktan çıkarız. belki bir gün dünyalı bir çocuk minik bir marslı çocukla ya da larvayla ya da her ne haltsa onunla oyun oynayabilir. fakat bir süre sonra, tahmin edin bakalım ne olur? küçük marslı dünyalı çocuğu yemeğe çalışır. peki bir tahmin daha: dünyalı çocuğun elinde ne var? bir silah. bunu beklemiyordunuz değil mi? ve şimdi marslı çocuk topuklarını kışına vura vura kaçıyor. koş küçük marslı velet, koş!

bu akşam konuşmamı dinlemek için kafesime kadar gelen herkese teşekkür ederim. cömert bağışlarınız büyük bir memnuniyetle kabul edilecektir. (lütfen mars parası vermeyin)

<< babcock'un günlüğü >>

hayri vaka

"abd'nin kansas eyaletinde, 35 yaşındaki pam babcock, iki yıl önce fobileri yüzünden banyodan çıkmamaya başladı. babcock için banyoya yiyecek içecek götüren erkek arkadaşı kory mcfarren, geçen ay sonunda babcock'ın bilincini kaybetmesi üzerine polisi aradı. polis, babcock'ı klozetten ayıramayınca klozet oturağıyla birlikte hastaneye götürdü. yapılan operasyonla, babcock klozetten ayrıldı ancak genç kadının tekerlekli sandalyeye mahkûm olabileceği belirtildi." 14 mart 2008- milliyet

2. gün

öğlen yemeğinde kuru fasulye yedim, yoğurtla birlikte güzeldi. tasfiye aşaması çok kolaydı. pantolonumu indirmeme gerek kalmadı. burası çok rahatsız aslında sevgili günlük ama örümcek gördüğümde tuvalet fırçasıyla öldürme şansım var.

5. gün

kory buraya bir televizyon getirdi. çamaşır makinasının üzerine koyduk. deterjanların üzerinde yazan kimyasal formülleri okumaktan gına gelmişti.

10. gün

haberlerde hoşuma gitmeyen bir şey oldu mu sifonu çekiyorum. iki büyük hobim var: sifonu çekmek ve doğal besteler yapmak.

30. gün

bazen canım sıkılıyor. kory buraya bir sürü

dergi koydu, onları karıştırıyorum. kaneviçe yapıyorum. nü resimler yapmaya başladım. otoportre çalışıyorum. karşımdaki aynadan. klozetteyken viyolonsel çalan kadın çalışmamı çok sevdim. mehmet coşkundeniz'in "sevgi için aşk", "aşkta sevgisizlik ve sen", "aşkımdan yanıyorum" ve "sen olmasan kendimi intihar ederdim" adlı kitaplarını bitirdim. bence bütün umumi tuvaletlerde olması gereken bir yazar.

67. gün

bir kedi aldı bana kory. ama sudan korktuğu için kucağıma gelmiyor hiç. japon balığı getirse daha iyi olur bence. dizlerimde kireçlenme başladı ayrıca. hareketsizlikten oluyormuş. bazen gece kabuslar görüyorum her seferinde kory bana kışın açıkta kalmıştır diyor. doğruya doğru.

122. gün

bu ay gün bendeydi. diğerlerine gidemiyorum ama olsun. otuz doları gönderiyorum. sarma ve börek yaptım. hanımlar banyomu çok sevdi. misafirler için yedek lazımlığım bugün çok işe yaradı. klozetimi kimseyle paylaşmıyorum çünkü. nasıl banyo yapıyorsun? diye sordular, ben de: "banyoda yaşayan bir insanım, su akmayan bir odada uyuyan kişiler olarak asıl benim sormam lazım size nasıl banyo yapıyorsunuz diye" şeklinde cevap verdim. yüzlerinin halini görmeliydin sevgili günlük.

170.gün

bugün sular kesikti. elmalı soda kullandım. cildi besliyor.

195.gün

kory bana yatak odasına doğru gezmeye çıkmayı önerdi. benim koluma gir çamaşır makinesinin oraya kadar gidip dönelim karşı teklifime somurtarak karşılık verdi. kory galiba benden soğuyor.

289.gün

kory'nin hayatında sanırım başka biri var. çok üzülüyorum. ona yetmediğime inanamıyorum. çamaşır bende, temizlik bende, sifonu hep ben çekiyorum... daha ne istiyor?

365.gün

bugün doğum günüm. yani banyodaki doğum günüm. bunu klozetin içinde köpük banyosu yaparak kutladım. japon balıkları köpük yüzünden öldüler ama olsun. gene alırlar. kory geceyi dışarıda geçirdi. duyduğuma göre alaturka tuvaleti olan bir kadına aşık olmuş. alaturka şeylerden nefret ediyorum. bir tek hakan altun kaldı sevdiğim.

423.gün

bugün iclal aydın geldi ziyaretime. her şeye rağmen hayatın ne kadar güzel olduğunu konuştuk. bu klozet, bu lavabo, bu fırçalar, bu taharet musluğu, bu rezervuar... ne kadar güzel şeyleri anımsatıyordu aslında. çamaşır suyunun bahar tazeliği kokusu. iclal moralimi çok arttırdı. esra ceyhan da gelmek istiyormuş.

490.gün

ana haber bültenlerine çıkarmak istediler. mehmet barlas telefonda bana mırıl mırıl bir şeyler

söyledi ama anlamadım. ekip banyoya sığmadığı için canlı yayın iptal edildi.

575.gün

kory doktora gitmeyi önerdi. "böyle devam edemez" dedi. "hayatımızı bu şekilde mahvediyorsun, sana inanmıyorum" dedi. "her sabah kalktığımda banyonun dolu olduğunu görmek beni deli ediyor" dedi. "artık tuvalette yalnız olmak istiyorum" dedi. "lütfen banyoyu terk et" dedi. galiba hayatıma son vereceğim. ayağıma bir ağırlık bağlayıp klozete atlasam...

634.gün

uğur düNDAR geldi sabah. lavabonun altında bir böcek gördü. cebinden çıkardığı il sağlık müdürlüğü memuruyla klozeti mühürlemeye kalktılar. beni kaldıramayınca gittiler.

700. gün

polisler. bazı sorular sordular. birileri banka soyduğumu ve paraları klozete sakladığımı iddia etmiş galiba. paralar ıslanır ki...

730. gün

hastanedeyim. kalçamın yarısı klozette kaldı. ameliyata aldılar. her yerim ağrıyor. o saadet günleri geride kaldı. kory nişanlısıyla beni ziyarete geldi. alçak kory. gerçek aşkı hiçbir zaman bulamayacağım. bu arada az evvel lavabo ne tarafta diye sordum. güvenlik görevlisini aradılar hemen. korkuyorlarmış. neden korkuyorlar anlamadım.

hayrivaka@gmail.com

<< disney davası ⁵>>

woody allen ⁶

ingilizceden çev: esrar baz

disney davasında şok gelişme !

mahkeme, umulmadık bir tanığın, walt disney ve ortaklarının uygun gördüğü ölçüde tazminat ödediği Micheal Ovitiz aleyhinde yaptığı açıklamalarla sarsıldı.

avukat: lütfen isminizi söyler misiniz?

mickey: mickey mause.

a: lütfen işinizi belirtir misiniz?

m: çizgi film karakteriyim.

a: Micheal Eisner ile arkadaş mıydınız?

m: arkadaş olduğumuzu söyleyemem. birlikte birkaç kere akşam yemeği yedik. bir kez de eşi ve bay Eisner, eşim Minnie ve beni evlerine davet etmişlerdi.

a: onunla hiç iş konusunda konuştunuz mu?

m: bay Eisner, Roy Disney, Pluto ve Guffy'nin olduğu bir kahvaltıda bir araya geldik.

a: kahvaltı nerdeydi?

m: Beverly Hills otelinde.

a: başka şahitler de var mı?

m: Steven Spielberg merhaba demek için masamıza uğramıştı. bir de Donald Duck vardı.

a: Daffy ile daha önceden tanışıyor muydunuz?

⁵ the new yorker, aralık 2004

⁶ 1 aralık 1935'te Brooklyn'de doğmak, asıl adı Allen Stewart Konigsberg olmak, birsürü film yapmak, Oscar almak, birkaç oyun, birkaç kitap yazmak, yahudi olmak ya da olmamak, saksafon çalmak, jazz yapmak, filozof olmak, kafa gidip gelmek, biz onu çok sevmek, o bizi tanımamak.

m: daffy ile sue menders'in evinde tanışmıştık ve daha sonra arkadaş olduk.

a: bay eisner, daffy duck'la görüşmenizi onayladı mı?

m: biz bu konuda bir çok kez tartıştık bay eisnerla.

a: sonra ne oldu?

m: daffy, scientoloji tarikatına üye olduğunda onunla görüşmeyi bıraktım.

a: kahvaltıya geri dönelim. ne tartıştığınızı hatırlıyor musunuz?

m: bay eisner, micheal ovitz'i C.A.A.'nın başına geçirmeyi planladığını söyledi.

a: bunu duyunca ne düşündün?

m: şaşırdım... ama pluto'nun bu haberi hazmetmesi daha zor oldu. morali bozulmuştu.

a: neden morali bozulmuştu?

m: endişeliydi çünkü bay ovitz'le guffy daha yakın arkadaştı ve pluto, sahnedeki rolünün azalacağını hissetti.

a: ve sen bay ovitz ile guffy arasındaki bu "özel ilişki"nin farkındaydın...

m: evet, bay ovitz guffy'i dava ettiğinde öğrendim. ve yanılmıyorsam ikisi aspend'de aynı evi paylaşıyorlardı.

a: orada daha yakın oldukları bir zaman oldu mu?

m: guffy, malibu'da iflas ettiğinde bay ovitz ona parasal destekte bulundu.

a: guffy'nin ilaç bağımlısı olduğu doğru mu?

m: evet, percodan bağımlısıydı.

a: ne kadar süredir bağımlıydı peki?

m: bir çizgi film sahnesi çekiminde şemsiyeyle empire state binasının tepesinden atlarken şemsiyenin açılmaması sonucu belini incitti. ve ağrı kesici kullanmaya başladı.

a: sonra?

m: bay ovitz guffy'nin betty ford merkezini almasına da yardım etti.

a: hiç bay eisner'a yaptığı planları açıklaması üzerine endişelerinizden söz ettiniz mi?

m: minnie ile bu konuyu tartıştık. ama söyleyip söylememek konusunda ortak bir karara varamadık.

a: eşinizden başka bu konuyu konuştuğunuz biri var mı?

m: dumbo var... bambi var... humm hatırlayamıyorum.... ah bir de jiminy cricket var. barbara streisand'ın jiminy için verdiği bir partide karşılaşmıştık.

a: sonra ne oldu?

m: dumbo, donald duck'ın bay eisner'la konuşması ve ona kaygılarımızdan söz etmesi gerektiğini akıl etti. bay eisner her zaman donald'ı dinler. onun da hep söylediği gibi, donald onun her zaman taa içinde hissettiği bir ördek olmuştur.

a: bu sevgi karşılıklı mıydı?

m: ah, evet. daisy, donald'ı terk ettiğinde donald 6 ay bay eisner'ın evinde kalmıştı. donald'ın porky'nin kız arkadaşı petunie pig ile bir ilişkisi olmuştu. fakat donald'ın durumunda bay eisner, hissedarlarını üzecek şekilde donald'ın

tarafını tutmuştu.

a: yazılı ifadenizde bunu belirttiniz mi?

m: evet. iyi hatırlamıyorum ama, jeffrey katzenberg'in evinde donald ve petunia pig tanıştırmıştı.

a: orada mıydınız?

m: evet. ben, tom cruise, jack nicholson. sanırım sean penn, wile e. coyote ve roadrunner da oradaydı.

a: tom and jerry?

m: hayır onlar haftasonu için şehirdışıydı.

a: bu bay katzenberg ve bay eisner'in davaya dahil olmalarından 6 ay sonraydı... detayları hatırlıyor musunuz?

m: bay eisner, eğer gelirse bugs bunny'e rol vereceğine söz verdi.

a: bugs ne yaptı?

m: bugs free takılır. kendi romanını yazarak zaman geçirmek istediğini söyledi ve işi reddetti.

a: partiye geri dönelim... daha sonra ne olduğunu hatırlıyor musunuz?

m: evet. donald çok şarhoştı ve nichole'e asıldı. bu çok utanç vericiydi çünkü nichole ve tom o zamanlar evliydi. donald, onun istediği tüm rolleri aldığı için tom'dan nefret ediyordu. bay eisner donald'ı sakinleştirmek için dışarı çıkardı.

a: daha sonra ne oldu?

m: bay katzenberg'in çimlerinde donald ve petunia karşılaştılar ve konuşmaya başladılar. donald, petuniayı çok güzel ve eğlenceli buldu. aynı müzik grubundan hoşlanıyorlardı. donald'ın

öfkesiyle baş etme problemi vardı. yıllardır prozac kullanıyordu, çünkü kariyerinin artık bittiğine ve bundan sonra kartondan bir menü kapağı olmaktan başka şansı kalmadığına iyice kani olmuştu. bay eisner'in tüm uyarılarına rağmen donald petunia ile gizli gizli görüşmeyi sürdürdü.

a: bildiğiniz kadarıyla bu iş ne kadar sürdü?

m: yaklaşık bir yıl. sonra petunia donald'la görüşmeye devam edemeyeceğini çünkü warren beaty'e aşık olduğunu söyledi. hatırlarsanız, warren, petunia'yı cannes film festivaline götürmüştü.

a: bu, daisy'nin donald'ı kapının önüne koyduğu zamana mı denk geliyor?

m: evet, bay eisner donald'a, daisy'le yeniden beraber olmaya başlayana kadar evinde kalabileceğini söyledi. donald ve daisy yeniden bir araya geldiler ama bu sadece cinsellik üzerine kurulu bir ilişkiydi.

a: anlıyorum... yani, hiç kimse bay eisner'a bay ovitz'i başa getirmenin iyi bir fikir olmayacağını söylemedi?

m: akademi ödülleri gecesinde ben pinokyo'ya bundan bahsettim ancak o bu işe karışmak istemediğini söyledi.

a: yani ne pinokyo ne de başka biri bay eisner'i uyarmadı?

m: bildiğim kadarıyla, doğru.

a: ve işler yolunda gitmemeye başlayınca bay ovitz'in 140 milyon dolarlık tazminatı gündeme geldi...

m: diyebilirim ki, jiminy cricket bay ovitz'in sırtından geçinir ve onu yönlendirirdi...

a: ve...

m: hikayenin sonu...

a: başka sorum yok. tanık sizindir.

"bebekken günlük tutuyordum. geçenlerde okudum ne yazmışım diye:

1. gün: hareket etmek beni çok yoruyor.

2. gün: herkes benimle bir gerizekalıymışım gibi konuşuyor "

steven wright

"adamakıllı düşündüğümü söyleyemem, sadece yürüyorum"

paris hilton

<< **umuda ithafen umutsuz yazılar** >>

kısım 2

ertem ümit

"bir kişinin çorabındaki delik sayısı o gün kendini sürpriz bir misafirlikte bulma olasılığı ile doğru orantılıdır" dedi. önündeki soğumaya başlamış çayından bir yudum aldı. "ve havaya atılan bir paranın yazı gelme olasılığı eğer sizi borca sokacaksa yüzde doksan ile doksan beş arasındadır" diye sözlerine devam etti. bunu ispatlamak ister gibi cebinden bir madeni para çıkardı. "bakın şimdi" dedi. "bence yazı gelecek." parayı havaya attı. para dik şekilde yere çarpıp üç, dört defa sektikten sonra çay ocağının yanındaki buzdolabının altına gitti. heyecanla bağırdı. "işte" dedi. "demek istediğim tam da buydu." ama anlattıkları kimsenin ilgisini çekmemişti. son bir kaç dakikadır onu dinleyen kahvenin çırağı da boşalan bardağı almış diğer masalara doğru yönelmişti. kalktı ve buzdolabının yanına gitti. "acaba" dedi "parayı altından çıkarmak için uğraşmalı mıyım? altı üstü bir lira." dolaptan bir adım uzaklaştı. biraz daha düşündü. "ulan koskoca bir milyon, çay parasını oradan vereyim bari" dedi. eğildi. eliyle uzanamadı paraya. bir kalem buldu. kalemi ileri geri salladı, bir kaç leblebi tanesi, bir gazoz kapağı ve düşürdüğü bir lira buzdolabının altından fırladı, ama kalem elinden kayıp buzdolabının altında kaldı. umursamadı. parayı eline aldı. doğruldu. hafif

gülümsemi.

o sırada telefonu çaldı. telefonun ekranına bakınca dudaklarındaki gülümseme giderek tüm yüzünü sardı. arayan oydu. hayatında en olmayan kişi. bir dönem arkadaşlardı. bir dönem sevgili. ve bir dönem ikisi de değil. ama şimdi arıyordu. görüşmeyeli aylar olmuştu. en son bir sevgilisi olduğunu duymuştu. acaba ayrılmış mıydılar? sonra “denyoluğu bırakıp telefonu açayım, yoksa cevap vermiyor sanacak” diye panikledi ve telefonu açtı. karşıdaki ses telaşlıydı. “yardıma ihtiyacım var işin yoksa bize kadar gelir misin” dedi. “işte bu” dedi. şansım geri döndü. koşar adım kahveden çıktı. “sanırım sevgilisinden ayrıldı, yanında durup destek olacak birine ihtiyacı var. bu fırsatı kaçırmamalıyım” diye acele etti. apartmanı zar zor buldu. kapının önünde bir sürü ayakkabı vardı. “acaba sürpriz parti mi” dedi. “sonra ne sürpriz partisi lan, amerika mı burası?” dedi. kapıyı çaldı. kapıyı açan oydu. gülümsüyordu. kapıda hal hatır sorduktan sonra içeri buyur etti. “senden bir ricam olacak. geldiğin için sağol” dedi. içeride 3-5 adamın daha bulunduğu bir odaya götürdü. masaya oturdu. bir torba çıkarttı. “bunlar benim düğün daveti-yelerim” dedi. “rica etsem bunların zarfını yapıştırmama yardım eder misin? biliyorsun nişanlığımın ailesi çok kalabalık. 3-4 kişi anca bitirir. yoksa yetişmeyecek. ha unutmadan annenler için de giderken almayı unutma” dedi. “peki” manasında başını salladı. ayaklarını masanın üze-

rine uzattı. delik çoraplarını umursamadı. göz-yaşlarıyla karışık tükürükle 5000 davetiye yapıştırdı. işi bittikten sonra kimseye haber vermeden kayboldu.

ertem.e.umat@gmail.com

“bu resme bakıp kibrit dururken muma üzülenleri anlamıyorum.
kibriti de yakan mum değil mi? hem de bir mumun ömrü vasatı 40 çöpken.”
ertem ümit

“yüz yıl yaşamak istemenin sebebi olan şeyleri yapmaktan vazgeçersen yüz yıl yaşayabilirsin.”
woody allen